

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.493 van 15 maart 2012
in de zaak A. 202.901/IX-7505**

In zake : Peter OTTENBURGS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 december 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 17 oktober 2011 van de algemene directie van de gerechtelijke politie waarbij Peter Ottenburgs de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de federale gerechtelijke politie te Tongeren.

3.2. Met een brief van 4 maart 2009 deelt de procureur des Konings te Tongeren aan de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie -de tuchtoverheid van de verzoeker- mee dat hij lastens de verzoeker een opsporingsonderzoek heeft afgesloten en tegen hem vervolging zal instellen voor inbreuken op de artikelen 148 (huisvredebreuk) en 467 (diefstal) van het strafwetboek.

3.3. Op 1 april 2009 beslist de minister van Binnenlandse Zaken om de verzoeker bij wijze van ordemaatregel voorlopig te schorsen voor een termijn van vier maanden met inhouding van 25% van de brutowedde. Deze voorlopige schorsing wordt op 5 augustus 2009 verlengd en vervolgens nogmaals op

1 december 2009, met dien verstande dat de ordemaatregel vanaf 1 januari 2010 wordt opgeschort voor de duur van een door de verzoeker aangevraagde -en door het bestuur toegestane- afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden.

3.4. Op 7 december 2009 stelt de tuchtoverheid een inleidend verslag op, waarin zij voorstelt om de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Met betrekking tot de datum van de kennisname van de feiten overweegt de tuchtoverheid dat zij op 12 maart 2009 kennis nam van het gerechtelijk dossier, dat zij op 10 oktober 2009 kennis nam van aanvullende documenten die behoren tot het gerechtelijk dossier en dat 10 oktober 2009 in aanmerking genomen moet worden voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag.

3.5. Op 12 februari 2010 formuleert de tuchtoverheid een voorstel om de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. De verzoeker vraagt daarvan de heroverweging.

3.6. Op 15 september 2010 spreekt het hof van beroep te Antwerpen de verzoeker bij gebrek aan bewijs vrij van de hem ten laste gelegde feiten.

3.7. Op 4 oktober 2010 -hangende de procedure voor de tuchtraad gericht tegen het voorstel tot zware tuchtstraf van 12 februari 2010- trekt de tuchtoverheid het inleidend verslag en het voorstel tot zware tuchtstraf in.

3.8. Op 26 januari 2011 stelt de tuchtoverheid een nieuw inleidend verslag op, waarin zij opnieuw overweegt om de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. In dit verslag worden de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten op een nagenoeg identieke manier omschreven als in het inleidend verslag van 7 december 2009, weze het dat het derde en vierde tuchtvergrijp anders gekwalificeerd wordt: niet langer een actief feit wordt hem verweten maar wel een foutief gedogen. Met betrekking tot de datum van de kennisname van de feiten stelt de tuchtoverheid nu dat zij op 12 maart 2009 kennis

nam van het gerechtelijk dossier, dat zij op 10 oktober 2009 kennis nam van de aanvullende documenten die tot het gerechtelijk dossier behoren, dat zij op 4 oktober 2010 kennis nam van het arrest van het hof van beroep te Antwerpen, dat zij op 22 oktober 2010 kennis nam van de relevante dossierstukken die aanleiding gaven tot de uitspraak van het hof van beroep en dat met toepassing van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) de datum van 4 oktober 2010 in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag.

3.9. De verzoeker wordt op 8 maart 2011 door de hogere tuchtoverheid gehoord.

3.10. De hogere tuchtoverheid formuleert op 23 maart 2011 een nieuw voorstel tot het opleggen van de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege.

3.11. Op 4 april 2011 maakt de verzoeker een verzoek tot heroverweging over aan de tuchtraad. Op 6 juni 2011 legt hij een verweerschrift neer en op 21 juni 2011 een aanvullend verweerschrift.

3.12. De Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie legt op 24 augustus 2011 haar deskundigenverslag neer. In dit verslag besluit de aangestelde het volgende:

“Doordat de termijn van art. 56 TW geschonden werd en de tuchtvervolgning niet tijdig werd ingesteld dient de tuchtoverheid af te zien van enige tuchtrechtelijke vervolging voor de feiten die ten laste gelegd werden aan HINP OTTENBURGS Peter”.

3.13. Op 25 augustus 2011 geeft de tuchtraad zijn advies. In navolging van het deskundigenadvies adviseert de tuchtraad het volgende:

“dat de feiten hernomen in het inleidend verslag opgesteld op 26 januari 2011 en het voorstel tot zware tuchtstraf opgesteld op 23 maart 2011, verjaard waren op 10 april 2010 zodat de tuchtoverheid geen tuchtordering voor die feiten kon inleiden na die datum zonder de vervaltermijn bepaald bij artikel 56,

1ste lid, TWP te schenden, terwijl de tuchtoverheid de uitzonderingsbepaling van het 2de lid van artikel 56 TWP niet kan inroepen zonder de redelijke termijnvereiste te schenden”.

3.14. Op 12 september 2011 beslist de hogere tuchtoverheid om van voormeld advies van de tuchtraad af te wijken.

3.15. De verzoeker dient op 3 oktober 2011 een verweerschrift in.

3.16. Op 17 oktober 2011 legt de hogere tuchtoverheid aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Onderzoek naar de ernst van het eerste middel

Standpunt van de partijen

5. Het middel is ontleend aan de schending van artikel 56 van de tuchtwet doordat de tuchtvordering is verjaard en van artikel 6 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM) en het erin vervatte beginsel van de redelijke termijn doordat de redelijke termijn voor het opleggen van een tuchtstraf overschreden is.

De verzoeker voert onder meer aan dat de tuchtvordering verjaard is en dat de verwerende partij zich wat dat betreft ten onrechte op het

standpunt plaatst dat de verjaringstermijn voor het instellen van de tuchtvordering overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet een aanvang heeft genomen vanaf de kennisname van het arrest van het hof van beroep. Hij is van oordeel dat nu de tuchtoverheid reeds met de feiten bekend was vanaf de ontvangst van het gerechtelijk dossier op 10 oktober 2009, deze datum als startdatum voor de verjaringstermijn genomen moet worden. Dat de verwerende partij op 10 oktober 2009 daadwerkelijk van de feiten heeft kennisgenomen blijkt onder meer uit de omstandigheid dat de tuchtvergrijpen die in het inleidend verslag van 26 januari 2011 worden vermeld identiek zijn aan diegene die in het inleidend verslag van 7 december 2009 worden vermeld, weze het dat het derde en vierde tuchtvergrijp nu van een actief feit naar een foutief gedogen worden omschreven. Anders dan de verwerende partij stelt in haar intentie om van het advies van de tuchtraad af te wijken, bevat het inleidend verslag van 26 januari 2011 geenszins aanvullende gegevens die betrekking hebben op determinerende beoordelingselementen die niet voor handen waren op het ogenblik van het betekenen van het inleidend verslag van 7 december 2009. Bovendien heeft de verwerende partij in het kader van de met het inleidend verslag van 7 december 2009 opgestarte tuchtprocedure zelf gesteld dat de definitieve gerechtelijke uitspraak niet mocht worden afgewacht, gelet op het arrest nr. 190.728 van 20 februari 2009 inzake Darville. De tuchtoverheid heeft aldus geoordeeld dat zij op 10 oktober 2009 over voldoende gegevens beschikte om de strafrechtelijke procedure niet af te moeten wachten en om de tuchtprocedure op te starten -en zij heeft zulks ook gedaan-, maar naderhand heeft zij het inleidend verslag en het voorstel van tuchtstraf ingetrokken. De intrekking heeft evenwel niet tot gevolg dat de tuchtoverheid geplaatst wordt in een situatie zoals vóór het inleiden van de oorspronkelijke tuchtvordering, in tegendeel kan de ingetrokken beslissing slechts worden hernomen met inachtneming van de situatie die zich op dat ogenblik aandient en zulks betekent dat het bestuur ten volle rekening moet houden met de verjaringstermijn voorzien in artikel 56 van de tuchtwet. De tuchtoverheid kan zich dan ook niet op de intrekking beroepen om nu de gerechtelijke eindbeslissing te mogen afwachten.

6. De verwerende partij antwoordt dat de tuchtoverheid aanvankelijk van oordeel was dat ze over voldoende gegevens beschikte om de

tuchtprocedure op te starten en dat ze de gerechtelijke procedure niet moest afwachten, maar dat hangende de tuchtprocedure de verzoeker bij gebrek aan bewijs werd vrijgesproken. Nu een tuchtstraf die wordt opgelegd voor feiten, waarvan de strafrechter oordeelt dat ze niet bestaan of niet bewezen zijn, diende de tuchtoverheid de invloed van het arrest van het hof van beroep op de tuchtprocedure te onderzoeken en zag zij zich uiteindelijk genoodzaakt om het inleidend verslag van 7 december 2009 en het daaropvolgende voorstel tot zware tuchtstraf in te trekken. In die zin was het arrest van het hof van beroep voor de tuchtoverheid noodzakelijk om zich een correct beeld te vormen van het bestaan van de tuchtfeiten, de toerekenbaarheid ervan aan de verzoeker en om de gepaste tuchtstraf te bepalen en kon de tuchtoverheid dan ook terecht een beroep doen op artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet om de verjaringstermijn te stuiten. Na de intrekking is zij niet uitgegaan van de situatie van vóór het inleidend verslag van 7 december 2009, maar wel degelijk van de situatie die zich op dat moment aandienende, met name het kennis krijgen van een gerechtelijke eindbeslissing en de onverenigbaarheid daarvan met het inleidend verslag. Onder verwijzing naar arrest nr. 149.922 van 10 oktober 2005 inzake De Grave meent de verwerende partij dat ook in het omgekeerde geval -meer bepaald wanneer de tuchtoverheid eerst beslist om de gerechtelijke eindbeslissing niet af te wachten en vervolgens, na in kennis te zijn gesteld van deze eindbeslissing, zich toch beroept op artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet- niet kan worden aangenomen dat de tuchtoverheid verzaakt aan de bescherming die artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt. Zij wijst er ten slotte op dat er wel degelijk een verschil is tussen het eerste en het tweede inleidend verslag, met name in de omschrijving van de tuchtvergrijpen.

Beoordeling

7. Artikel 56, eerste en tweede lid van de tuchtwet luidt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de

tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is”.

8. Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet stelt een vervaltermijn in waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Krachtens artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet wordt die vervaltermijn verlengd wanneer de feiten het voorwerp uitmaken van een opsporingsonderzoek of van een strafvervolgning. Die bepaling laat het bestuur evenwel niet toe om de tuchtrechtelijke vervolging zonder meer uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek beëindigd hebben. Het bestuur is er immers toe verplicht om binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de situatie van het betrokken personeelslid en het bestaan van een gerechtelijk onderzoek op zich kan dan ook geen verontschuldiging zijn om de tuchtvordering te blijven uitstellen. De door artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet geboden mogelijkheid om het begin van de tuchtvordering uit te stellen moet dan ook worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik gemaakt mag worden wanneer het bestuur op basis van een eigen onderzoek er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen. De mogelijkheid voor de tuchtoverheid om de aanvangsdatum van de verjaringstermijn te verschuiven neemt een einde op het moment dat de tuchtoverheid een voldoende zicht krijgt op het bestaan en de ernst van de feiten en zich aldus een beeld kan vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging. Een tuchtoverheid doet afbreuk aan haar plicht om binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de tuchtrechtelijke situatie van het betrokken personeelslid wanneer zij een gerechtelijke eindbeslissing afwacht terwijl zij over alle middelen beschikt om de tuchtvervolgning aan te vatten en af te ronden. Een en ander heeft tot gevolg dat de Raad van State, wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs zal vastgesteld worden dat de tuchtvordering niet tijdig is ingesteld.

9. De tuchtoverheid heeft op 7 december 2009 een inleidend verslag opgesteld waarin zij stelt dat zij op 10 oktober 2009 kennis gekregen heeft van de in het verslag opgenomen feiten en dat die datum in aanmerking genomen moet worden voor het bepalen van de verjaringstermijn waarbinnen het inleidend verslag aan de verzoeker moet worden betekend. Hangende de tuchtprocedure, nadat zij kennis heeft gekregen van het arrest van het hof van beroep van 15 september 2010 waarmee de verzoeker werd vrijgesproken, heeft zij op 4 oktober 2010 dit inleidend verslag en haar daaropvolgend voorstel van zware tuchtstraf ingetrokken om vervolgens op 26 januari 2011 een nieuw inleidend verslag op te stellen, waarin de tuchtfeiten op nagenoeg identieke wijze zijn omschreven, maar waarbij zij er nu van uitgaat dat met toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, de datum van 4 oktober 2010 in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag.

10. De verwerende partij verantwoordt deze demarche met de stelling dat de tuchtoverheid, in tegenstelling tot wat zij aanvankelijk van oordeel was, vóór de kennisname van het arrest van het hof van beroep over onvoldoende gegevens beschikte om de tuchtvordering in te leiden en dat het arrest van het hof van beroep noodzakelijk was om zich een correct beeld te vormen van het bestaan van de tuchtfeiten, de toerekenbaarheid ervan aan de verzoeker en om de gepaste tuchtstraf te bepalen. In dat verband merkt zij op dat het inleidend verslag van 26 januari 2011 verschilt van het inleidend verslag van 7 december 2009, met name wat betreft de omschrijving van de tuchtvergrijpen. Voorts stelt zij dat zij na de kennisname van het arrest niet anders kon dan overgaan tot de intrekking van het inleidend verslag van 7 december 2009 en dat zij daarna bij het opnieuw opstarten van de tuchtprocedure opnieuw gebruik kon maken van de mogelijkheid van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, om de verjaringstermijn te schorsen tot na het einde van de gerechtelijke procedure omdat de eerder gevoerde tuchtprocedure was opgestart vóór er een gerechtelijke einduitspraak was.

11. Met het opstellen en het betekenen van het inleidend verslag van 7 december 2009 heeft de tuchtoverheid te kennen gegeven dat zij voor de in het verslag opgenomen feiten over voldoende gegevens beschikte om de tuchtvordering in te stellen en af te handelen, zonder het einde van de strafvervolging te moeten afwachten. Uitgaande van het standpunt dat zij op 10 oktober 2009 van deze feiten kennis heeft gekregen diende zij het inleidend verslag dat er betrekking op heeft binnen de zes maanden en dus uiterlijk op 10 april 2010 aan de verzoeker te betekenen. Het niet betekenen van dit inleidend verslag vóór deze datum heeft het verval van de tuchtvordering tot gevolg.

12. Te dezen heeft de tuchtoverheid de tuchtprocedure voor de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten opgestart met het inleidend verslag van 26 januari 2011. De vraag rijst thans of zij zulks vermocht.

13. Vooreerst wordt vastgesteld dat de verwerende partij in dat verband ten onrechte poneert dat het arrest van het hof van beroep noodzakelijk was om de tuchtvervolging voor de feiten vermeld in het inleidend verslag van 26 januari 2011 te kunnen instellen. Het bewuste inleidend verslag is namelijk wat betreft de chronologie van de feiten en de tenlastelegging nagenoeg identiek aan het inleidend verslag van 7 december 2009. Het enige verschil bestaat erin dat de kwalificatie van het derde en het vierde tuchtvergriep nu van een actief feit naar een foutief gedogen wordt omschreven. Noch het verdere verloop van het strafdossier, noch de gerechtelijke uitspraak blijkt de tuchtoverheid van enig nut geweest te zijn geweest bij het opstellen van het inleidend verslag van 26 januari 2011. De verwerende partij maakt weliswaar gewag van de noodzaak om te onderzoeken in hoeverre het gerechtelijk eindvonnis en het strafonderzoek een invloed hadden op de tuchtprocedure, maar zij licht op geen enkele wijze concreet toe waaruit dit onderzoek concreet bestaan zou hebben. Zij kan al helemaal niet voorhouden dat uit de gerechtelijke eindbeslissing een onverenigbaarheid met de in het inleidend verslag van 7 december 2009 vastgestelde feiten is gebleken, nu de feiten zoals gezegd in beide inleidende verslagen nagenoeg identiek zijn. De omstandigheid dat zij het derde en vierde tuchtvergriep ietwat anders heeft gekwalificeerd doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

14. Evenmin kan de stelling van de verwerende partij worden bijgevalen dat zij, nu de tuchtvervolgning was ingesteld op het moment dat er geen gerechtelijke einduitspraak was, door de intrekking kon terugkomen op de eerder door haar aangevatte tuchtprocedure en vervolgens opnieuw gebruik maken van de mogelijkheid die artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt om de verjaringstermijn te schorsen. De omstandigheid dat nog geen gerechtelijk eindbeslissing is tussengekomen, doet geen afbreuk aan het feit dat door het betekenen van een inleidend verslag de verjaringstermijn een aanvang heeft genomen voor de in dat verslag vastgestelde feiten, temeer nu de feiten vastgesteld in het ingetrokken inleidend verslag van 7 december 2009 niet verschillen van de feiten in het nieuwe inleidend verslag van 26 januari 2011. Een reeds ingegane verjaringstermijn wordt niet gestuit of geschorst door de intrekking van een initieel inleidend verslag. Er anders over oordelen zou betekenen dat de tuchtoverheid een initieel door haar opgestarte tuchtprocedure naar eigen goeddunken zou kunnen intrekken om op die manier de verjaringstermijn te omzeilen. Het intrekken van een beslissing om een tuchtprocedure op te starten en het opnieuw opstarten van een tuchtprocedure voor dezelfde feiten, kan dan ook enkel indien zulks binnen de vervaltermijn van zes maanden gebeurt, tenzij een uitdrukkelijke tekst het bestuur toelaat om zulks buiten die termijn te doen.

15. Dit noopt tot het besluit dat de tuchtoverheid voor de aan de verzoeker ten laste gelegde tuchtfeiten uiterlijk op 10 april 2010 het inleidend verslag diende te betekenen. De met het inleidend verslag van 26 januari 2011 opgestarte tuchtvordering is dan ook verjaard.

16. Het middel is, in de hiervóór besproken mate, ernstig.

B. Onderzoek naar het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

17. De verzoeker verwijst vooreerst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt aangenomen dat, behoudens bijzondere omstandigheden, de sanctie van het ontslag van ambtswege een dusdanig negatief effect heeft op de reputatie van de betrokkene dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij stelt dat de bestreden beslissing zijn carrière bij de federale gerechtelijke politie -die voor het overige gekenmerkt wordt door positieve evaluaties en een blanco tuchtverleden- in het niets doet verdwijnen. Voorts leidt hij een moreel nadeel af uit de aantasting van zijn “professionele goede naam” die hij heeft opgebouwd en uit de bijzonder zware weerslag die de uitvoering van de bestreden beslissing op zijn toekomstige beroepsloopbaan zal hebben, nu de beslissing bij elk moraliteitsonderzoek of onderzoek van het professioneel verleden zal worden betrokken en hij dus bij eventuele toekomstige werkgevers steeds zal moeten vechten tegen de aantasting van zijn professionele reputatie die de bestreden beslissing ongetwijfeld met zich meebrengt.

18. De verwerende partij erkent de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van definitieve ambtsontheffing, maar merkt wel op dat de verzoeker voorafgaand aan het ontslag van ambtswege het stelsel van afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden genoot en het ontslag voor hem dus niet direct een verschil in zijn statutaire geldelijke situatie tot gevolg heeft, vermits dit stelsel ook gepaard gaat met het niet ontvangen van een loon.

Beoordeling

19. Behoudens bijzondere omstandigheden, is een tuchtmaatregel waarbij een ambtenaar definitief uit de dienst verwijderd wordt -zoals het ontslag van ambtswege-, een bron van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, aangezien

de schandvlek die zij op de betrokkene legt en de reclasseringsproblemen waarmee de betrokkene geconfronteerd wordt niet meer weggenomen kunnen worden door een vernietigingsarrest.

20. De door de verwerende partij aangehaalde afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden kan niet worden aangemerkt als een “bijzondere omstandigheid” die het ontbreken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou aantonen. Deze afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden zou er hoogstens kunnen op wijzen dat er in casu geen financieel nadeel aanwezig is, doch toont geenszins aan dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, ontleend aan het negatief effect op verzoekers reputatie, niet aanwezig of aangetoond is.

21. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

C. Besluit

22. Er is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 17 oktober 2011 van de algemene directie van de gerechtelijke politie waarbij Peter Ottenburgs de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 maart 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche